

Andrus Vaarik: See on maja täis empaatiat

“Olen oma olemuselt maapoiss,” lausub Linnateatri üks karismaailisemaid ning tuntumaid näitlejaid, kes võtab mind vastu oma stiilses antiiksisustusega toas. Laitmatult viisaka välimuse, enesekindla maneeeri ning lahke hoiakuga härrasmees tundub olevat avatud mõtlemisega ning tema jutt on siiras ning ladus. Tore on kuulata, kuidas ühelt ideelt liigub teema sujuvalt ja märkamatult teisele teemale, aga vastuseid tuleb rohkemgi kui vaid küsitud küsimusele.

Andrus Vaarik.

Erakogu

Andrus Vaarik tõdeb siiralt, et on väga õnnelik võimaluse üle teha sellist tööd, mida ta praegu kirega teeb. Pole ta kunagi unistanud eriti suurelt, kuid on alati olnud tänulik kõigi elu keerdkäikude üle, mis tema teele on sattunud ning võtnud kinni võimalustest. Praegune, kolmas leping teatriga tagab talle nüüd surmani rahus näitlemise.

Pühendus täielikult näitlemisele

“Kasvasin kodus, kus polnud vist ühtegi raamatut,” meenutab Andrus oma lapsepõlve. Alustanud näiteringist, astus ta 32. Keskkooli teatriklassi, kus ta leidis endas piisavalt enesekindlust, et võtta näitekunsti kui hobi, mis talle kunagi ehk palka hakkab tooma ning millele tõeliselt pühenduda.

Peale rikastavat ja perspektiive avavat kolmeaastast kogemust gümnaasiumis proovis ta astuda Lavakunstikooli, kuid sisse mängis ta end sinna alles teisel katsel kaks aastat hiljem.

Andrus Vaariku arvates on 32. Keskkool koht, kus õpid mõistma, mitte hukka mõistma. See on maja täis empaatiat. Nagu paljude teiste eri põlvkondade õpilastele, on see Mustamäel asuv loovust väärtustav keskkool ka Andruse jaoks unustamatu asutus, kus tema talent leidis rakendust.

Soovitab tegeleda sellega, mis motiveerib

“Näitleja töö on luuseritele,” ütleb Andrus maheda tooniga, “Laval võid olla kasvõi kuningas, kui päris elus seda pole.” Kuid nagu iga kunstivorm, nõuab ka näitlemine tohutut pühendumust enesesse, tuleb vahet teha reaalsusel ja fantaasial, et neid lõpuks kombineerida. Võti, olemaks lavadel huvitav, seisneb mitmekesisuses ning paindlikkuses. “Nagu iga hea pianist peab oskama nii Mozartit kui ka Amy Winehouse’i mängida, nii tuleb ka näitlejal erinevaid rolle esitada,” leiab Andrus.

Tema suhe kuulsusega on üsna igapäevane. “Alguses ajas ikka muigama, kui ühel tänaval mitu korda järjest ära tunti,” meenutab Andrus aega, kui ta alles teatrilaval tuntuks sai. Ta lisas, et kuulsusega peab olema ettevaatlik, sest väga lihtsalt võib muutuda üleolevaks või hoopis elu põletama hakata.

On tore kuulda, et tema elu on võtnud pöörde, mida ta eales võimalikuks ei pidanud, ning on tõesti aru saada, et härra on selle eest väga tänulik. Ja eks Andrus annab inimestele tagasi, nii nagu kohane – nimelt lavadel ja ekraanidel masside meelt kvaliteetselt lahutades.

Ta soovitab soojalt kõigil tegeleda sellega, mis neid motiveerib ning õnnelikuks teeb. Koolile ja õpilastele soovib Andrus loovust ning kirglikult oma unistustele järgnemist!

Mart Kaasik, 11D